

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 327/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. Č., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 7/00 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 114/04, 3 Co 453/07 a 8 Co 429/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2010 doručená sťažnosť Ing. I. Č., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 7/00 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 114/04, 3 Co 453/07 a 8 Co 429/09.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 9. februára 2000 podal na okresnom súde žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy. Konanie na okresnom súde bolo vedené pod sp. zn. 28 C 7/00. Na pojednávaní 16. júla 2003 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Podľa vyjadrenia sťažovateľa tento rozsudok mu bol doručený až 18. marca 2004 a po podaní odvolania z 25. marca 2004 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie. Krajský súd 16. júna 2005 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci okresný súd 16. apríla 2007 vyhlásil medzitimný rozsudok, ktorým vyhovel žalobe v časti o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Proti tomuto rozsudku podal odporca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom zo 4. decembra 2008 tak, že medzitimný rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že okresný súd 20. júla 2009 vyhlásil rozsudok, ktorým rozhodol aj o zvyšku žaloby. V rámci odvolacieho konania krajský súd na pojednávaní 8. júna 2010 prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal: *„Konečný rozsudok vo veci tak bol vydaný bez jedného dňa po 10 a pol roku od podania žaloby. Takáto dĺžka sporu je absolútne a výrazne neprimeraná pre akokoľvek obtiažny súdny spor.“*

Sťažovateľ zároveň v sťažnosti tvrdil, že viacerými podaniami sa domáhal určenia termínu pojednávania a rozhodnutia vo veci. Zároveň uviedol, že podal aj sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú adresoval predsedovi okresného súdu (5. novembra 2003), a okrem toho o zjednanie nápravy a odstránenie prietahov v konaní žiadal aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (9. januára 2004).

Vo vzťahu k splneniu podmienky včasnosti podania sťažnosti sťažovateľ uviedol, že ju podáva v zákonom ustanovenej lehote, pretože rozsudok vo veci samej „nadobudol právoplatnosť najskôr 22. 7. 2010, kedy bol sťažovateľovi doručený“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 7/00 a krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 114/04, 3 Co 453/07 a 8 Co 429/09 porušili jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu uložil povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie v sume 9 000 €. Sťažovateľ zároveň žiadal aj o náhradu trov právneho zastúpenia v sume 294,73 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 7/00 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 114/04, 3 Co 453/07 a 8 Co 429/09. Samotný sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že vo veci už bolo meritórne rozhodnuté, pretože krajský súd na pojednávaní 8. júna 2010 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. Okrem toho sa sťažovateľ vyjadril aj k právoplatnému skončeniu tohto konania, ktoré sa podľa jeho názoru právoplatne skončilo najskôr 22. júla 2010, keď mu bolo doručené rozhodnutie odvolacieho súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, III. ÚS 93/2010).

Ústavný súd zistil, čo napokon potvrdil aj sťažovateľ, že namietané konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 28 C 7/00 v spojení s odvolacím konaním sa právoplatne skončilo 22. júla 2010. Sťažovateľ sa vo veci namietaného porušenia svojich práv obrátil na ústavný súd sťažnosťou doručenou mu 10. augusta 2010, t. j. v čase, keď porušovanie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom a krajským súdom už netrvalo, a teda konanie o jeho sťažnosti nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k týmto právam (mutatis mutandis I. ÚS 6/03, III. ÚS 248/08).

V konaní pred okresným súdom (ale aj odvolacím súdom), ktoré trvalo viac ako desať rokov, mal sťažovateľ (navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) dostatok času domáhať sa ochrany svojich práv využitím dostupných právnych prostriedkov, a teda aj podaním sťažnosti ústavnému súdu. Sťažovateľ však takúto možnosť využil až potom, ako sa konanie právoplatne skončilo a k prieťahom v konaní, a tým aj k porušovaniu označených práv už zo zrejmých dôvodov nedochádzalo. Právoplatným rozhodnutím vo veci samej totiž došlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, a preto ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou jeho sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa návrhmi sťažovateľa, ktoré sa vzťahujú na meritórne rozhodnutie vo veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2010